

Unes eleccions el 14F per trencar ja amb el 155

written by Llorenç Prats | 11 de febrer de 2021

L'independentisme polític ha subscrit durant aquesta campanya electoral, per partida doble, el seu compromís de no pactar amb els socialistes. Per una banda, assumint el punt 10 del Decàleg de l'Assemblea sobre el principi de sobirania i no cooperació institucional de no governar ni col·laborar amb els partits del bloc del 155, i per l'altra banda signant també el manifest del flamant grup Catalans per la Independència que ja s'ha fet públic. Ho han signat de forma natural des de Primàries Catalunya, però també Junts, ERC, la CUP i el PDeCAT, els quals fins al moment, sigui en diferents ajuntaments o altres institucions, ja tenen acords polítics estables amb els socialistes («el 155»). El que és més visible, sense dubte, és l'acord permanent de JxCAT i PSC a la Diputació de Barcelona, el qual sembla immutable, diguin el que diguin i passi el que passi.

La supressió de l'autonomia política catalana el 2017, segons expliquen molts historiadors, és un fet que retrotrau a la Generalitat al seu origen històric quan es va fundar el 1931 amb la caiguda de la monarquia espanyola i el canvi de règim. El president Macià, d'ERC, la va fer possible gràcies al cop de força que va suposar la proclamació de la República Catalana. Aquella mateixa Generalitat és la que es va restaurar l'any 1977, per damunt de les suposades cendres del règim feixista espanyol i es va mantenir, al cost dels que van perdre la guerra el 1939, fins a la celebració del referèndum d'autodeterminació del 2017, gràcies principalment al compromís polític dels que van permetre la seva fundació.

Des d'una visió catalana, el PSC/PSOE és el poder establert sobre el qual ha pivotat la història contemporània catalana, ja que són els que van pactar i forjar la falsament anomenada

Transició espanyola i així salvar 40 anys de cruel dictadura militar. I d'aquí els recents acords d'ERC amb ells, o els d'abans de Convergència, ara JxCAT, també, malgrat que es mantinguin de diferent forma, com passa a la Diputació de Barcelona, i dels quals, aquest decàleg i manifest no en parlen, com volent mirar només cap a un futur incert. Neutralitzar aquest poder real, per tant, segons aquesta aposta independentista, exposen «requereix materialitzar uns principis» que tothom té clars, des de l'Assemblea fins als nous grups que van apareixent, però que no esdevenen efectius i s'ajornen per part de les forces polítiques quan obtenen la representació política.

En canvi, des d'una visió espanyola, com també han assenyalat diferents analistes, aquesta postura "catalanista" suposa tornar a situar el PSC/PSOE en el focus de la seva posició central per garantir tota mena de solucions al territori i a les institucions ara en joc. Esdevenen així, diuen, «l'autèntica peça clau per frenar l'emergència independentista», més enllà del PP, Cs o VOX, i sobretot dels Comuns/Podem. Per això, hom ja ha dit que, sense voler-ho, alguns independentistes han fet un favor electoral al PSC/PSOE, fins al punt que *La Vanguardia* digui, contra tot pronòstic, entre els seus titulars de portada que "fins i tot Primàries Catalunya ha signat el manifest" contra el PSC/PSOE.

Amb 1/3 del cens electoral indecís o pensant en abstenir-se de cara a les eleccions nacionals del 14F, el missatge del vot útil en clau espanyola és igualment important. I això ara és clar gràcies a la posició central atorgada per bona part del món independentista al PSC/PSOE. I no podia ser d'una altra manera perquè aquest manifest o aquest decàleg, llevat del cas de Primàries Catalunya, no suposa revisar ni trencar cap dels acords polítics actuals que ERC, Junts, CUP o PDeCAT tenen amb els socialistes PSC/PSOE.